

РЕШЕНИЕ

№ 6168

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5665** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу Решение № 20022551 от 25.01.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав, постановено по н.а.х. дело № 12260 по описа за 2019 г. С обжалваното решение на СРС е потвърдено НП № 23-003081/24.06.2019 г. издадено от директор Д „ИТ СО“, с което на основание чл. 414, ал. 1 КТ на [фирма] за нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ е наложена имуществена санкция от 1500 лева.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Касаторът претендира, че са допуснати СПН при издаване на НП, а оттам и въззивното решение е незаконосъобразно – датата на нарушението била погрешно посочена; описанието на нарушението било неясно съставения АУАН ни съответства на изискванията на чл. 36 от ЗАНН, тъй като бил съставен от служители на ДИТ СофОбласт, а според изложението те нямали материална компетентност за това; нито в съставянето на АУАН и издаването на НП не е съобразено, важимостта на нормата на чл. 270 от КТ - трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата; при установеното от административнонаказателната

преписка и приобщените доказателства в производството пред СРС, се налага извода, че лицето, на което се дължи уговореното трудово възнаграждение за извършена работа през м. април, 2019 г., след като е било поканено да се яви и получи възнаграждението не е проявило действия, то или негов представител да се яви за да получи дължимото за положения труд за два дни от този месец. При условията на евентуалност моли съда да постанови решение, с което да измени обжалваното решение, като намали размерът на наложеното наказание до установения в закона минимум, с приложение на чл. 415в от КТ.

Ответникът – Дирекция "Инспекция по труда" - СофОбласт, чрез представител оспорва жалбата и поддържа становище решението на СРС да бъде потвърдено.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага съда да остави касационната жалба без уважение.

Софийски градски административен съд, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Решението е неправилно.

От събраните по делото доказателства е видно, че при извършена проверка на 31.05.2019 г., 27.05.2019 и 14.05.2019 г., служители на Дирекция "ИТ", СофОбласт са констатирани, че работодателят [фирма], е начислил във ведомостта за заплати за м. април 2019 г., но не е изплатил в установените срокове, трудовото възнаграждение за месеца, на Р.Т.Б.. В тази връзка, на 31.05.2019 г. е съставен АУАН, за извършено административно нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното пред районния съд наказателно постановление.

Не е спорно, че между касатор и работника е имало сключен трудов договор, прекратен през м. април 2019 г. Не е спорно, че във връзка с прекратяване на трудовия договор по разплащателната ведомост на касатора за м. април, 2019 г. на работника е начислено изплащане на сумата 243,31 лв, след приспадания от сумата 280 лева удържки. Не е спорно, че по индивидуален фиш на работника се дължат 70 лева – трудово възнаграждение и 210 лева, обезщетение за неползван отпуск по чл. 224 от КТ. В хода на производството пред СРС са представени и отчетени като доказателства от страна на въззивника частни документи, съставляващи кореспонденция между работник и работодател. С писмо по ел поща, работникът е уведомил работодателя, за прекратяване на трудовия договор, за отсъствие от страната за кратък период като моли документите за оформяне трудова книжка и др. във връзка с прекратяване на трудовия договор да е пращат по e-mail, от което следва извод, че считано от 04.04.2019 г. работник е приел прекратяването на трудовия договор и е престанал да ходи на работа от 02.04.2019 г. От страна на работодателя са оформени документите за прекратяване на трудовото правоотношение; изпратени са писма № 16/27.05.19, за явяване по месторабота за получаване на документи и обезщетението по чл. 224 от КТ, 17/06.06.2019 г. във връзка със заявление на работника от 05.06.2019 г. за превод на дължимите обезщетение и трудово възнаграждение по банков път, че искането му е уважено. Тези обстоятелства не са изследвани от АНО в проверката приключила на 31.05.2019 г., което не е по негова вина, обсъдени са от СРС, но не са приети като причини, които следва да се преценят при цялостното обсъждане на доказателствата в производството.

За да е съставомерно нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ е необходимо към дата, на която се изплаща възнаграждението, според правилата на работодателя, и работника

да не е платено дължимото възнаграждение. Възнаграждението за м. април, 2019 се дължи на 25 май /събота/ 2019, т.е. на 27.05.2019 г., когато трудовия договор е прекратен, а двустранна връзка с работника няма. Няма доказателства, работник да е бил при работодател на тази дата, а от разпита му в с.з. се установява, че не е имал такова действие и намерение. Трудовото възнаграждение за м. април, 2019 и дължимото обезщетение по чл. 224 от КТ за 2019 г. са начислени, факт, установен в административнонаказателното производство. В настоящият казус от писмените доказателства по делото се установява, че от страна на работодателя са били предприети действия за връчване на заповедта за прекратяване на договора, на предаване на трудовата книжка, заплащане дължимото възнаграждение и са били при работодателя и на разположение за предаването им на работника. Не е ясно, а и не е обсъдено по какви причини работникът не се явява и бил ли е препятстван от работодател при изплащане на възнаграждението за м. април 2019 г. Работникът е изразил и писмено съгласие към 04.06.2019 г. трудовото възнаграждение и обезщетението да бъдат платени по банков път, като е предоставил данни за това. Тези факти са приети от СРС, но не са отнесени към съставомерността на нарушението, вменено на касатора, във връзка с бездействието на работника да получи възнаграждението си. Доколкото е налице обективна възможност един работник да не потърси или получи поради собственото си поведение трудовото си възнаграждение, то е предвидено задължение за работодателя, да не накърни правото на работника, като направи всичко необходимо да положи грижа за изплащане на дължимото възнаграждение. Поради изложеното до тук съдът намира възраженията в жалбата, че не е допуснато нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ за основателни. Касационен състав приема оплакването, че бездействието на работника не може да се презумпират като нарушение на трудовото законодателство от страна на работодателя. За да е налице административно нарушение изразяващо се в неизпълнение на задължението на работодателя/касатор да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, в уговорените срокове не е достатъчно да се установи, че трудовото възнаграждение не е платено на работника. Задължението за плащане на възнаграждение е такова, че не може да се изпълни без съдействието на лицето, освен ако не може да бъде открито, пжочинало или по обективна причина да не е в състояние да получи възнаграждението, което му се дължи. По отношение на дължимото възнаграждение запдва дни от м. април, 2019 г., работникът е кредитор на това задължение следва да го приеме. Ако работникът не съдейства на своя работодател като получи дължимото възнаграждение, то той изпада в забава съобразно общите правила на чл. 95 и сл. от ЗЗД, тъй като без неговото съдействие работодателят не би могъл да изпълни задължението си за изплащането на сумата. В случая е установено закъсняло съдействие от страна на работника – когато след разменена кореспонденция, на 05.06.2019 г. 10 дни след датата, на която е следвало да получи възнаграждението си е информирал работодател, след покана на последния, по какъв начин да му бъде изплатено възнаграждението.

Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. Осъществяването на административно наказателната отговорност, предполага преди всичко наличието на неспазване на конкретно правило за поведение, визирано в съответна материално

правна разпоредба. Тази разпоредба, въз основа на която се ангажира юридическата отговорност на съответния правен субект, не може да бъде извлечена по пътя на формалната или правна логика. За да има нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ следва да е установено бездействие от страна на работодателя по изплащане на възнаграждението. С писмото от 27.05.2019 г., ден на падежа на задължението за изплащане на заплати, касатор уведомява работника кредитор да се яви в офис на дружеството за уреждане последиците от прекратяване на трудовия договор, включително и получаване на дължими суми Съгласно чл. 128, т. 1 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да начислява във ведомостта за заплати трудовите възнаграждения (безспорно установено) и да плаща в срок начислените и не само начислените, а дължимите заплати. Кодексът на труда въвежда защита за работника-кредитор и му е предоставил възможност да посочва начина на изпълнение на задълженията спрямо него. Няма разписано задължение за работодател да избира как да плаща възнаграждения – по банков път, по поща, на ръка. Начина на плащане се посочва от работника, ако е в изключението по чл. 270, ал. 3, изр. последно от КТ.

Касационен състав не намира основание да приеме доводите на СРС, при които е потвърдил НП. Съставомерен елемент от нарушението по чл. 128, т. 2 КТ във връзка с чл. 6 ЗАНН е неспазване на срока за изплащане на уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, което не се установи безспорно в конкретния случай. Неизпълнението на задължението за изплащане на трудовото възнаграждение в уговорени срокове е нарушение на трудовото законодателство, което поражда редица последици, напр. /.../, правото на работника да иска присъждане на неизплатеното му трудово възнаграждение заедно с лихва за забавата /реш. № 6 от 31.01.2008 г. по гр. д. № 60/2007 г. на ВКС, ГК, III г. о., и др./ /.../ Когато е оспорена констатация, че дължимите трудови възнаграждения не са изплатени, още по-малко в сроковете по чл. 270, ал. 2 КТ, в тежест на работодателя е да обори тази констатация, като докаже, че акуратно изпълнява задълженията си по чл. 128, чл. 245 и чл. 270 КТ /решение № 16494 от 11.12.2013 г. по дело № 10107/2013 г. на ВАС/. В конкретния случай работодателят е спазил правилото за изплащане на трудовото възнаграждение, като с оглед разпределената доказателствена тежест е представил и оборващи констатациите на контролните органи доказателства, във връзка с проявено дължимо поведение по изплащане на дължими суми в полза на работник по прекратено трудово правоотношение, които суми включително и трудовото възнаграждение за месеца, в който е прекратен трудовия договор се дължат Безспорно е, че считано от датата на падежа на задължението и в хода на проверката от контролните органи на ДИТ касаторът, като работодател е проявил дължимата грижа да изплати задължението си, което е сторил непосредствено след представяне на информация от б. работник за начина по който да му бъде платено дължимото. За изясняване на обективната истина наказаното лице е представило доказателства, че е изпълнил вмененото му по закон задължение, отнесено и към разменената кореспонденция или най-малкото да дискредитира тезата на наказващия орган, която е в противната посока. За последното има безспорни доказателства, приети от СРС и обсъдени но безда се прецени обективното поведение на въззивника. Приетата формална теза за безспорно установено нарушение не се споделя от касационен състав и решението е неправилно като краен резултат. Не е съобразено, че не са настъпили никакви вредни последици, а пасивното поведение на работника, дори и при съпоставка с показанията

му като свидетел в процеса не е обсъдено за да се приеме безпротиворечиво, че нарушението е безспорно извършено, за да се ангажира административнонаказателната отговорност на наказаното лице. Недопустимо е при липса на проявена активност по установяване на действителните факти по случая да се санкционира дружеството-работодател, което добросъвестно е поканило работника да приеме търсимото възнаграждение по смисъла на чл. 270, ал. 1 КТ (трудовете възнаграждение се изплаща в предприятието) и е удостоверило неговото изплащане по начин, съответстващ на предложения от кредитора по задължението. /аналогично решение № 4139 от 23.06.2021 г., кнах дело 2828 / 2021 година, АССГ/

Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно като краен резултат. Следва да бъде отменено, както и издаденото срещу касатаря НП. В частта по разноските – искането е за присъждане на разноски на касатора за двете съдебни инстанции. Пред касационен състав не се представят доказателства за извършени разноски. Удостоверителен документ за платени разноски за адв. възнаграждение е представен пред СРС за сумата 350 лева, които следва да се присъдят в полза на касатора.

По изложените съображения, XX касационен състав на Софийски градски административен съд

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение № 20022551 от 25.01.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115–ти състав, постановено по н.а.х. дело № 12260 по описа за 2019 г. и ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-003081/24.06.2019 г. издадено от директор Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл. 414, ал. 1 КТ на [фирма] ЕИК[ЕИК] за нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ е наложена имуществена санкция от 1500 лева.

ОСЪЖДА ИА "Главна инспекция по труда" да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] сумата 350 (триста и петдесет) лева разноски.

Решението е окончателно.

Председател: Членове: 1.

2.